

tur blive vekslende, og det naturligste er derfor, at der fra den ansvarlige Ministers Side stilles Forslag om et passende Beløb. Men naar vi her have udtalt, at vi vare rede til at gaa med til en Sum, som i enhver Henseende kunde anses for at være passende, og naar vi endvidere have udtalt her, at vi ønske, at Staten skal repræsenteres paa en værdig Maade, naar det sker ved Kongemagten, synes jeg, at der heri er Garanti nok for, at vi Socialdemokrater ere villige til at bevilge en nødvendig og passende Sum i dette Øjemed.

Saa sagde den højtærede Minister, at saadanne Spørgsmaal vilde kunne give Anledning til Konflikter paa de aarlige Finanslove. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at der er Forfatninger, hvor Civilisten ikke, som efter vor Grundlov, fastsættes ved Lov for Kongens Levetid, men hvor det er et Spørgsmaal, som Regeringsmyndighederne kunne raade over. Jeg kunde ønske, at vi havde noget lignende her, men det lader sig ikke gøre, uden at vi først skulde gaa til en Grundlovsændring. Det har sin store Betydning, at Bevillingsmyndighederne virkelig ere raadende over dette Forhold. Man har set baade her og andetsteds, at der kan komme Uoverensstemmelse mellem Kongemagt og Rigsdag, og netop derfor er det af stor Betydning, at Rigsdagen har i sin Haand at yde Bevillinger til Kongemagten, saaledes som den finder det passende. (*Ellinger*: Det vilde være kønt!) Det vilde være korrekttest. (*Ellinger*: Men ikke fint!) Det vilde spare os for mange af de Stridigheder, som vort offentlige Liv ellers har kendt til.

Saa siger den højtærede Minister, at naar vi ville foreslaa Erstatningsbygninger for Staldene ved Christiansborg Slot, skulde vi have sagt, hvor de skulde ligge. Det forekommer mig ikke at være nødvendigt. Hvis den højtærede Minister vilde have optaget en Forhandling med os paa dette Punkt, kunde vi vist meget godt have endes med ham om, hvor vi skulde lægge dem. De skulde naturligvis ligge paa et Sted, der er bekvemt for Kongehuset, det indrømmer jeg, men en saadan Beliggenhed kunde nok findes.

Saa siger den højtærede Minister, at den Vurdering, der er foretagen af Statsinventariet, blev foretagen af en Vurderingskommission, som er udnævnt af Magistraten i sin Tid. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (*M. Madsen*) sagde da, at det var et blaåt Øje til Magistraten, men, hvis det er det, er det

da det højre Øje. (Bifald fra Tilhørerpladsen.)

Formanden: Jeg maa anmode Tilhørerne om at forholde sig rolige. Ellers maa de forlade Tilhørerpladserne.

K. M. Klausen: Den blev udnævnt i 1863, og vi kunne sikkert ikke bære noget som helst Ansvar for den. Saa siger den højtærede Minister, at hvis det Statsinventar, der findes paa disse Slotte, nu skulde gaa over til Statens Disposition, kunde vi blive nødt til at anbringe alle disse mange Ting paa Museer. Det har jeg nu ikke tænkt skulde være nødvendigt. Det kan godt være, at der er Ting imellem, som ere af saa stor Værdi, at de burde bevares paa et Museum, men der er sikkert ogsaa meget iblandt det, som ikke har nogen egentlig Værdi, og som man meget godt kunde skille sig ved. Og der er vist mange af den Slags Ting, som f. Eks. en Kop, Frederik den 6te har drukket af som lille Barn, en Ske, han har spist med, en Sadel, som han har redet paa, da han var 2—3 Aar, og som jeg selv har set, der ikke have særlig Værdi, men som sikkert vilde kunne udbringes til uhyre store Summer. Derfor behøve vi ikke at pakke alt dette sammen i et Museum. Vi kunde bruge det, vi havde Brug for, og Resten, som der ikke var nogen som helst Grund til at bevare, kunde godt gøres i Penge, og sikkert i store Penge. Nu siger den højtærede Minister, at man af Statsinventar ikke foreslaar andet, end hvad Kongehuset maa have. Dertil vil jeg sige, at det tvivler jeg i højeste Grad om. Jeg anser f. Eks. det, at Kongen skal have 84 Heste, for en overdreven Luksus. 84 Heste til en enkelt Familie er sikkert langt mere, end der behøves for en Konge i et lille Land. Det er ogsaa en uhyre Udgift for Kongen, men det faar jo være hans Sag. Finansudvalget saa Hestene og fik Oplysning om, at der var et Staldpersonale paa nogle og fyrrertyve Mand til at passe disse Heste. Lønningerne til dette Personale og Hestenes Pasning i øvrigt kan sikkert ikke anslaaes til mindre end 100,000 Kr. aarlig, maaske mere, saa at man egentlig paabyrder Civillisten uhyre Udgifter ved, at den skal overtage saadan en Mængde Heste. Det forekommer mig, at Kongen vilde være langt bedre tjent med, at dette Antal blev indskrænket, og jeg kan aldeles ikke se, at dette store Antal er nødvendigt.

Til Slut skal jeg gøre et Par sproglige Bemærkninger. Ved Sagens første Behand-